

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8458/2549

ธนาคารกรุงเทพฯ พาณิชย์ จำกัด (มหาชน) โจทก์ โดยบริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด ผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทน นายกัมปนาท หิรัญวัฒน์ศิริ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/14, ป.พ.พ. มาตรา 193/15, ป.พ.พ. มาตรา 193/17, ป.วิ.พ. มาตรา 145

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อสัญญาบัญชีเดินสะพัดเลิกกันตั้งแต่วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2525 และจำเลยที่ 2 ได้ชำระหนี้ให้โจทก์บางส่วนในวันที่ 30 ธันวาคม 2525 อายุความย่อมระงับเหตุลงในวันดังกล่าวตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/14 (1) และให้เริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่เวลาเหตุที่ทำให้อายุความระงับเหตุลงสิ้นสุดลงตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/15 ดังนั้นแม้อายุความจะเริ่มนับตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม 2525 ตามข้ออ้างของจำเลยก็ตาม แต่เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีก่อนในวันที่ 19 พฤษภาคม 2535 นับแต่วันที่ 30 ธันวาคม 2525 ถึงวันฟ้องคดีก่อน ไม่เกิน 10 ปี สิทธิเรียกร้องกรณีนี้มีอายุความสิบปี ฟ้องโจทก์ในคดีก่อนก็ยังไม่ขาดอายุความและอายุความระงับเหตุลงอีกครั้งนับแต่วันที่ 19 พฤษภาคม 2535 ซึ่งเป็นวันที่โจทก์ฟ้องคดีก่อนตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/14 (2) เมื่อคดีก่อนศาลฎีกาพิพากษายกฟ้องอันถือได้ว่าอายุความไม่เคยระงับเหตุลงตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/17 วรรคหนึ่ง อายุความจึงครบกำหนดไปแล้วในระหว่างการพิจารณาคดีก่อน แต่ศาลฎีกามีคำพิพากษาในคดีก่อนเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2539 ให้ยกฟ้องโจทก์โดยไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องคดีใหม่ โจทก์จึงฟ้องคดีใหม่เป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 3 มกราคม 2540 นับตั้งแต่วันที่ศาลฎีกามีคำพิพากษาจนถึงวันที่โจทก์ฟ้องคดีใหม่เป็นเวลาไม่เกิน 60 วัน ซึ่งตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/17 วรรคสอง บัญญัติว่า "ในกรณีที่คดีนั้นศาลไม่รับหรือคืนหรือให้ยกคำฟ้องเพราะเหตุคดีไม่อยู่ในอำนาจศาล หรือศาลให้ยกฟ้องโดยไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องใหม่ และปรากฏว่าอายุความครบกำหนดไปแล้วในระหว่างการพิจารณา หรือจะครบกำหนดภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นถึงที่สุด ให้เจ้าหนี้มีสิทธิฟ้องคดี เพื่อตั้งหลักฐานสิทธิเรียกร้องหรือเพื่อให้ชำระหนี้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นถึงที่สุด" ดังนั้นโจทก์จึงมีสิทธิฟ้องคดีนี้ได้ ฟ้องโจทก์จึงไม่ขาดอายุความตามบทบัญญัติดังกล่าว ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 145 วรรคหนึ่ง สาระสำคัญว่า คำพิพากษาหรือคำสั่งใดๆ ให้ถือว่าผูกพันคู่ความ ดังนั้นการที่ศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีก่อนย่อมผูกพันจำเลยทั้งสอง เมื่อคำพิพากษาศาลฎีกาในคดีก่อนพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบโจทก์ทั้งต้นเงินและดอกเบี้ยและโจทก์คิดดอกเบี้ยจากจำเลยทั้งสองได้ตามสัญญาอัตราร้อยละ 18 ต่อปี คดีนี้จึงต้องฟังว่า จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งต้นเงินและดอกเบี้ยตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี โจทก์จึงคิดดอกเบี้ยจากจำเลยในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี ได้ไม่เป็นโมฆะ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย โจทก์โดยนายพชร อิศรเสนา ณ อยุธยา ประธานกรรมการมอบอำนาจให้นายกฤษณ์ สถานนท์ เป็นผู้ฟ้องคดีนี้แทน รวมทั้งมอบอำนาจช่วงได้ นายกฤษณ์มอบอำนาจช่วงให้นายบุญเหลือ พุนทรัพย์ เป็นผู้ดำเนินคดีอีกทอด

หนึ่ง เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2520 จำเลยทั้งสองเปิดบัญชีเดินสะพัดประเภทบัญชีเงินฝาก กระแสรายวันกับโจทก์ สาขาบ้านนาสาร ต่อมาวันที่ 1 มิถุนายน 2521 จำเลยที่ 1 ทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีไปจากโจทก์ในวงเงิน 200,000 บาท โดยถือบัญชีเดินสะพัดดังกล่าวเป็นบัญชีแห่งหนึ่ง ตกลงชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี กำหนดชำระเป็นรายเดือนทุกวันสิ้นเดือน หากผิดนัดยอมให้โจทก์ทบทดอกเบี้ยเข้ากับเงินต้นไป หลังจากนั้นจำเลยทั้งสองเดินสะพัดทางบัญชีกับโจทก์ตลอดมา ต่อมาจำเลยทั้งสองผิดสัญญา จนกระทั่งวันที่ 30 พฤศจิกายน 2526 โจทก์หักทอนบัญชีเดินสะพัด ปรากฏว่าในวันดังกล่าว จำเลยทั้งสองเป็นหนี้โจทก์จำนวน 1,053,510.18 บาท โจทก์จึงมีหนังสือบอกเลิกสัญญาและทวงถามให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้ จำเลยทั้งสองจึงต้องชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 17.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องย้อนหลังเป็นเวลา 5 ปี คิดเป็นดอกเบี้ย 921,821.40 บาท รวมเงินต้นและดอกเบี้ยเป็นเงินทั้งสิ้น 1,975,331.58 บาท โจทก์เคยฟ้องจำเลยทั้งสองในมูลหนี้ดังกล่าวมาแล้ว ศาลฎีกาพิพากษายกฟ้องเนื่องจากการคิดดอกเบี้ยของโจทก์ไม่ชอบ โดยไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะนำคดีมาฟ้องใหม่โจทก์จึงมาฟ้องใหม่เป็นคดีนี้ ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 1,975,331.58 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 17.5 ต่อปี ของเงินต้น 1,053,510.18 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยทั้งสองจะชำระเสร็จสิ้นแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การว่า นายพชร อิศรเสนา ณ อยุธยา ไม่มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์ เนื่องจากผู้กระทำการแทนโจทก์ได้คือกรรมการ 2 คน ลงชื่อร่วมกันและประทับตราสำคัญของโจทก์ การมอบอำนาจและมอบอำนาจช่วงจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง จำเลยทั้งสองร่วมกันเปิดบัญชีเดินสะพัดกับโจทก์จริงแต่มีเงื่อนไขว่า หากเงินในบัญชีไม่พอจ่าย ห้ามโจทก์จ่ายเงินให้แก่ผู้ใด จำเลยที่ 1 ทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีในวงเงิน 200,000 บาท จึงไม่ต้องรับผิดชอบในส่วนที่เกินวงเงินหากรับผิดชอบในส่วนที่เกินวงเงินโจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี แบบไม่ทบต้น จำเลยที่ 2 ไม่ได้ทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีกับโจทก์ จึงไม่มีนิติสัมพันธ์กับโจทก์และไม่เคยยินยอมให้โจทก์คิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี และคิดดอกเบี้ยทบต้น จำเลยที่ 2 ไม่ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ขณะโจทก์และจำเลยที่ 1 ทำสัญญากัน โจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยได้ไม่เกินอัตราร้อยละ 15 ต่อปี การที่โจทก์คิดดอกเบี้ยเกินกำหนดเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ.2475 ข้อกำหนดเรื่องดอกเบี้ยจึงเป็นโมฆะ ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับการคิดดอกเบี้ยเคลือบคลุม คดีโจทก์ขาดอายุความเนื่องจากโจทก์บอกเลิกสัญญาเกินกว่าสิบปีแล้ว อย่างไรก็ตาม จำเลยทั้งสองได้ชำระหนี้โดยการโอนหนังสือสำคัญมูลหนี้กันชนให้แก่โจทก์จนครบถ้วนแล้ว โจทก์กับจำเลยทั้งสองจึงไม่มีมูลหนี้ต่อกันอีก ขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณา บริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด ร้องขอเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 1,975,331.58 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 17.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 3 มกราคม 2540) จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 1,975,331.58 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 17.5 ต่อปี ของเงินต้น 1,053,510.18 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยทั้งสองจะชำระเสร็จสิ้นแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2520 จำเลยทั้งสองเปิดบัญชีเดินสะพัดประเภทบัญชีเงินฝากกระแสรายวันเลขที่ 621 กับโจทก์ สาขาบ้านนาสาร ต่อมาวันที่ 1 มิถุนายน 2521 จำเลยที่ 1 ทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีไปจากโจทก์ในวงเงิน

200,000 บาท ตกงดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี กำหนดชำระทุกวันสิ้นเดือน ถ้าผิดนัดให้ทบ ดอกเบี้ยเข้าเป็นเงินต้น โดยจำเลยที่ 1 ได้มอบหนังสือสำคัญมูลหนี้กันชนให้โจทก์เป็นประกัน หลังจากนั้นจำเลยทั้งสองได้ส่งจ่ายเช็คเบิกเงินไปจากโจทก์ คดีมีปัญหาตามฎีกาของจำเลยทั้งสอง ว่า ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ เห็นว่า คำฟ้องของโจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยที่ 1 ทำสัญญากู้ เบิกเงินเกินบัญชีวงเงิน 200,000 บาท โดยถือบัญชีเดินสะพัดกระแสรายวันที่จำเลยทั้งสองเปิดไว้ กับโจทก์เป็นบัญชีแห่งนี้ ย่อมเสียดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 18 ต่อปี และยอมให้คิดดอกเบี้ยทบต้น ได้ มีการหักทอนบัญชีครั้งสุดท้ายวันที่ 30 พฤศจิกายน 2526 จำเลยทั้งสองเป็นหนี้โจทก์ 1,053,510.18 บาท จึงขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชำระหนี้เงินต้นดังกล่าว พร้อมดอกเบี้ยนับแต่วัน ฟ้องย้อนหลังเป็นเวลา 5 ปี เป็นดอกเบี้ยจำนวน 921,821.40 บาท และมีเอกสารแนบมาท้ายฟ้อง จึงเป็นคำฟ้องที่แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลัก แห่งข้อหาเช่นว่านั้นแล้ว ส่วนที่จำเลยทั้งสองเป็นหนี้เงินต้นและดอกเบี้ยแต่ละช่วงเป็นจำนวนเงิน เท่าใดคิดดอกเบี้ยแต่ละช่วงเท่าใดนั้น เป็นรายละเอียดในชั้นพิจารณาที่โจทก์ต้องนำสืบ และที่ จำเลยให้การว่าเอกสารท้ายคำฟ้องเป็นเพียงบางส่วนเท่านั้น ก็เป็นข้อต่อสู้ของจำเลยที่จะต้อง นำสืบในชั้นพิจารณา การที่จำเลยเป็นหนี้โจทก์หรือไม่ จำเลยย่อมทราบดี จำเลยไม่หลงข้อต่อสู้ ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม... ปัญหาต่อมาตามฎีกาของจำเลยทั้งสองมีว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความ หรือไม่ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยทั้งสองนำเงินเข้าบัญชีครั้งสุดท้ายใน วันที่ 11 พฤษภาคม 2526 (ที่ภูวนันท์ 31 พฤษภาคม 2526) นับถึงวันที่โจทก์ฟ้องคดีแรกวันที่ 19 พฤษภาคม 2535 จึงยังไม่เกิน 10 ปี ฟ้องโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ จำเลยทั้งสองฎีกาว่า สัญญา บัญชีเดินสะพัดเลิกกันตั้งแต่วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2525 เพราะไม่มีการเบิกเงินหลังวันดังกล่าว การ ที่จำเลยที่ 1 นำเงินเข้าบัญชีวันที่ 30 กันยายน 2525 และในวันที่ 30 ธันวาคม 2525 และหากมี รายการอื่นอีกก็เป็นกรณีที่จำเลยที่ 1 นำเงินเข้าเพื่อชำระหนี้ไม่ใช่เพื่อให้มีการเดินสะพัดทางบัญชี สัญญาบัญชีเดินสะพัดระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 จึงเลิกกันตั้งแต่วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2525 เรื่อง อายุความจำเลยทั้งสองได้ต่อสู้มาตั้งแต่คดีก่อน และในคดีก่อนศาลฎีกาไม่ได้มีคำวินิจฉัย แต่อย่างไร เห็นว่า หากข้อเท็จจริงเป็นดังจำเลยทั้งสองฎีกาว่าสัญญาบัญชีเดินสะพัดเลิกกันในวัน ดังกล่าว และจำเลยที่ 1 ได้ชำระหนี้ให้โจทก์บางส่วนในวันที่ 30 ธันวาคม 2525 (ที่ถูกจำเลยที่ชำระ หนี้ครั้งสุดท้ายวันที่ 31 พฤษภาคม 2526 ตามเอกสารหมาย จ.14 ในคดีหมายเลขคำที่ 400/2535 ของศาลชั้นต้น) อายุความย่อมสะดุดหยุดลงในวันดังกล่าวตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 (1) และให้เริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่เวลาเหตุที่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลง สิ้นสุดลง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/15 ดังนั้นแม้อายุความจะเริ่ม นับตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม 2525 ตามข้ออ้างของจำเลยก็ตาม แต่เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสอง เป็นคดีก่อนในวันที่ 19 พฤษภาคม 2535 นับตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม 2525 ถึงวันฟ้องคดีก่อน ไม่เกิน 10 ปี สิทธิเรียกร้องกรณีนี้มีอายุความ 10 ปี ฟ้องโจทก์ในคดีก่อนก็ยังไม่ขาดอายุความ และ อายุความสะดุดหยุดลงอีกครั้งนับแต่วันที่ 19 พฤษภาคม 2535 ซึ่งเป็นวันที่โจทก์ฟ้องคดีก่อนตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 (2) เมื่อคดีก่อนศาลฎีกาพิพากษายกฟ้องอัน ถือได้ว่าอายุความไม่เคยสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 วรรคหนึ่ง อายุความจึงครบกำหนดไปแล้วในระหว่างการพิจารณาคดีก่อน แต่ศาลฎีกามี คำพิพากษาในคดีก่อนเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2539 ให้ยกฟ้องโจทก์โดยไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะ ฟ้องคดีใหม่ โจทก์จึงฟ้องคดีใหม่เป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 3 มกราคม 2540 นับแต่วันที่ศาลฎีกามี

คำพิพากษาจนถึงวันที่โจทก์ฟ้องคดีใหม่เป็นเวลาไม่เกิน 60 วัน ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 วรรคสอง บัญญัติว่า "ในกรณีที่คดีนั้นศาลไม่รับหรือคืนหรือให้ยกคำฟ้องเพราะเหตุคดีไม่อยู่ในอำนาจศาลหรือศาลให้ยกคำฟ้องโดยไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องใหม่และปรากฏว่าอายุความครบกำหนดไปแล้วในระหว่างการพิจารณา หรือจะครบกำหนดภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นถึงที่สุด ให้เจ้าหนี้มีสิทธิฟ้องคดีเพื่อตั้งหลักฐานสิทธิเรียกร้องหรือเพื่อให้ชำระหนี้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นถึงที่สุด" ดังนั้นโจทก์จึงมีสิทธิฟ้องคดีนี้ได้ ฟ้องโจทก์จึงไม่ขาดอายุความตามบทบัญญัติดังกล่าวฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ปัญหาต่อมาตามฎีกาของจำเลยทั้งสองที่ว่า หนี้ระบุไปโดยจำเลยทั้งสองโอนเงินตามหนังสือสำคัญมูลกณฑ์กันชนตีใช้หนี้ให้โจทก์แล้ว จำเลยทั้งสองจะต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่เพียงใด และดอกเบี้ยตักเป็นโมฆะหรือไม่ ในปัญหาข้อนี้ในคดีก่อนศาลอุทธรณ์ภาค 3 (ขณะฟ้องคดีครั้งแรก) ได้วินิจฉัยว่า โจทก์ไม่ได้รับเงินตามหนังสือสำคัญมูลกณฑ์กันชน และไม่ได้รับชำระหนี้ครบถ้วน หนี้จึงไม่ระบุ จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบทั้งต้นเงินและดอกเบี้ยตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี และโจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยจากจำเลยทั้งสองได้ แต่ต้องไม่เกินร้อยละ 18 ต่อปี ตามที่จำเลยที่ 1 ตกลงยินยอม แต่ในช่วงเดือนสิงหาคม 2524 ถึงเดือนเมษายน 2526 และช่วงเดือนมกราคม 2528 ถึงเดือนมิถุนายน 2528 โจทก์คิดดอกเบี้ยร้อยละ 19 เกินอัตราที่จำเลยที่ 1 ยินยอม โดยเฉพาะช่วงเดือนกุมภาพันธ์ 2526 ถึงเดือนเมษายน 2526 อัตราดอกเบี้ยที่โจทก์คิดสูงกว่าอัตราดอกเบี้ยตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย การคิดดอกเบี้ยของโจทก์จึงไม่ชอบ เห็นสมควรให้โจทก์คิดเสียใหม่ให้ถูกต้อง และพิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์โดยไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะนำคดีมาฟ้องใหม่ ศาลฎีกามีคำพิพากษายืน เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 วรรคหนึ่ง มีสาระสำคัญว่า คำพิพากษาหรือคำสั่งใดๆ ให้ถือว่าผูกพันคู่ความ ดังนั้นการที่ศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วในคดีก่อนย่อมผูกพันจำเลยทั้งสอง เมื่อคำพิพากษาศาลฎีกาในคดีก่อนพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งต้นเงินและดอกเบี้ยและโจทก์คิดดอกเบี้ยจากจำเลยทั้งสองได้ตามสัญญาอัตราร้อยละ 18 ต่อปี คดีนี้จึงต้องฟังว่า จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งต้นเงินและดอกเบี้ยตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีโจทก์จึงคิดดอกเบี้ยจากจำเลยในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี ไม่ได้เป็นโมฆะ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาข้ออื่นของจำเลยทั้งสองไม่เป็นสาระแก่การวินิจฉัย อนึ่ง ตามคำขอท้ายฟ้องของโจทก์ขอให้จำเลยทั้งสองใช้ดอกเบี้ยนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาให้จำเลยใช้ดอกเบี้ยนับแต่วันฟ้องนั้นเป็นการพิพากษาเกินคำขอท้ายฟ้องของโจทก์ ศาลฎีกาเห็นสมควรปรับแก้เสียให้ถูกต้อง" พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยทั้งสองใช้ดอกเบี้ยนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปนอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

เฉลิมศักดิ์ บุญยงค์ · องอาจ โรจนสุพจน์ · สติธย์ อรรถพลยุคล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8458/2549>